

Nr 29, poz. 269) z uwzględnieniem zmian wynikających z ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 334) wprowadza się zmianę następującą:

zдание ostatnie pkt. 2) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Wyjątki od tego przepisu dopuszczalne są w stosunku do dalekomorskich statków rybackich w czasie do dnia 31 grudnia 1952 r. za zezwoleniem Ministra Żeglugi i na warunkach przez niego ustalonych w każdym poszczególnym przypadku. Rada Ministrów

może przedłużyć powyższy okres o dalsze 5 lat“.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Żeglugi.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Żeglugi:

Adam Rapacki

332

DEKRET

z dnia 12 września 1947 r.

o zmianie w szkolnictwie zawodowym tytułu „instruktor“ na tytuł „nauczyciel zawodu“.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tytuł „instruktora“, przysługujący instruktorom szkół zawodowych, wymieniony w art. 33 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o stosunkach służbowych nauczycieli (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 104, poz. 873), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 660) i ustawą z dnia 9 kwietnia 1938 r.

(Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 243), zmienia się na tytuł „nauczyciel zawodu“.

Art. 2. Wszystkie przepisy prawne, odnoszące się do instruktorów szkół zawodowych, stosuje się do nauczycieli zawodu.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty i innym zainteresowanym ministrom.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Oświaty:

Stanisław Skrzyszewski

333

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 sierpnia 1947 r.

o uznaniu „Ligi Lotniczej“ za stowarzyszenie wyższej użyteczności i o rozwiązaniu stowarzyszenia „Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej“.

Na podstawie art. 46, 47, 51, 55 i 56 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stowarzyszenie „Liga Lotnicza“ z siedzibą w Warszawie uznaje się za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

§ 2. Stowarzyszeniu powyższemu nadaje się statut, który będzie ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 3. „Lidze Lotniczej“ nadaje się przywilej wyłączności działania na obszarze całego Państwa w zakresie wszechstronnego popierania rozwoju

lotnictwa zgodnie z wytycznymi władz państwowych.

§ 4. Równocześnie rozwiązuje się stowarzyszenie „Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej“, uznane za stowarzyszenie wyższej użyteczności rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 90).

Majątek stowarzyszenia „Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej“ w myśl § 34 jego statutu (Monitor Polski z 1934 r. Nr 30, poz. 45) przekazuje się „Lidze Lotniczej“.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Administracji Publicznej

i Ziemi Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Komunikacji i Obrony Narodowej.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziemi Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski

Marszałek Polski

334

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 sierpnia 1947 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1946 r. o należnościach funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz.U.R.P. Nr 86, poz. 663) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1946 r. o należnościach funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 79) w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 marca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 134), wprowadza się następujące zmiany:

1) § 15 otrzymuje brzmienie:

„Diety wynoszą dziennie 450 zł. Przy podróżach do m. st. Warszawy, do m. Gdańska i pow. gdańskiego, do m. Gdyni lub pow. morskowego oraz na teren Ziemi Odzyskanych, z wyjątkiem powiatu gliwickiego, bytomskiego i zabrzańskiego, diety wynoszą 500 zł dziennie“.

2) § 37b otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli funkcjonariusz służby bezpieczeństwa z braku miejsca nie mógł korzystać i nie korzystał z noclegów służbowych w domu nocle-

gowym, przysługuje mu zwrot kosztów noclegu w wysokości rzeczywiście poniesionej. Fakt niemożności korzystania z noclegów w służbowym domu noclegowym powinien być uwidoczniiony w postaci adnotacji służbowej na delegacji“.

3) § 37d otrzymuje brzmienie:

„W przypadku nieprzedłożenia rachunku funkcjonariuszowi służby bezpieczeństwa służy prawo tylko do ryczałtu w wysokości zł 100 za każdą noc spędzoną w miejscowości, będącej celem podróży służbowej lub delegacji albo w innej miejscowości w warunkach określonych w § 37a ust. 2“.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego oraz Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 9 czerwca 1947 r.

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

335

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 12 sierpnia 1947 r.

w sprawie ochrony rybołówstwa na Zalewie Szczecińskim.

Na podstawie art. 1 ust. 1 pkt a) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o regulowaniu połowów ryb morskich (Dz.U.R.P. Nr 84, poz. 586) w związku z art. 6 dekretu z dnia 27 marca 1947 r. o zmianach organizacji i zakresie działania naczelnich władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 130) zarządzam, co następuje:

§ 1. Na Zalewie Szczecińskim zabrania się połowu niżej wymienionych ryb, o ile długość ich, mierzona od początku głowy do końca najdłuższego promienia płetwy ogonowej, wynosi mniej niż:

a) u łososia (*Salmo salar* L.) — 45 cm
b) u troci (*Salmo trutta* L.) — 45 „
c) u węgorza (*Anguilla anguilla* L.) — 35 „

d) u sandacza (*Lucioperca lucioperca* L.) — 35 „
e) u szczupaka (*Esox lucius* L.) — 30 „
f) u leszcza (*Abramis brama* L.) — 25 „
g) u lina (*Tinca tinca* L.) — 20 „
h) u certy (*Abramis vimba* Heck) — 20 „

§ 2. Na Zalewie Szczecińskim w pasie przybrzeżnym używanie wszelkiego rodzaju narzędzi ruchomych (włoków, niewodów, drygawic, stępów itp.), służących do połowu ryb przez ciągnięcie, wleczenie, suwanie po wodzie lub dnie, oraz używanie narzędzi, służących do połowu przez nagonkę, jest wzbronione w czasie ochronnym.

Naczelnik Morskiego Urzędu Rybackiego w Szczecinie oznacza czas ochronny w pasie przybrzeżnym na okres: